

Aino Mäntynen

MIELIKUVIA JA RAKENTEITA

Suruvaippa

Kuvataiteen koulutusohjelma

Kuvanveiston suuntautumisvaihtoehto

2012

MIELIKUVIA JA RAKENTEITA

Suruvaippa

Mäntynen, Aino

Satakunnan ammattikorkeakoulu

Kuvataiteen koulutusohjelma

Toukokuu 2012

Ohjaaja: Velhonoja, Matti, Hautala, Päivi-Maria

Sivumäärä: 24

Liitteitä: 11

Asiasanat: kuvanveisto, tuhka, prosessit, suru

Opinnäytetyöni kirjallinen osuus on päiväkirjamainen prosessikuvaus työskentelystäni.

Kuvailen tekstissäni kuvanveiston opinnäytetyöni prosessia, sen taustalla vaikuttavia asioita, ja materiaalinani käyttämäni tuhkaan liitettäviä merkityksiä sekä henkilökohtaisella, että yleisellä tasolla. Pääasiallisena tutkimusaineistona olen käyttänyt omaa suruprosessiani, ja reaktioitani muiden ihmisten surutyöhön.

IMPRESSIONS AND STRUCTURES

Sorrowcloack

Mäntynen, Aino

Satakunta University of Applied Sciences

Degree Programme in Fine Arts

May 2012

Supervisors: Velhonoja, Matti, Hautala, Päivi-Maria

Number of pages: 24

Appendices: 11

Keywords: sculpting, ash, processes, sorrow

My thesis is a description about my working procedure, written in a form of a diary.

In my text, I describe the process of my sculpting, influence of the issues behind my working, and different meanings that myself and other people put in to the material that I have used, ash, both at personal and also common level. As the principal research material I have used my own sorrow process, and my reactions to others' processes dealing with the sorrow.

SISÄLLYS

1	PROLOGI.....	5
2	MIELIKUVA	6
2.1	Alku.....	6
2.2	Välivaihe	13
2.3	Loppu	18
3	RAKENNE.....	23
3.1	Välimuoto, Työ ja Maailmoja.....	23
	LÄHTEET.....	24
	LIITTEET	

1 PROLOGI

Opinnäytetyöni kirjallinen on kuvaus eräästä prosessista, sen materiaaleista ja kuvitelmistani, jotka kyseiseen materiaaliin ja aiheeseeni liittyvät. Sekä tietenkin myös lopulliseen tulokseen.

Lähdin liikkeelle siitä, että halusin toteuttaa kirjallisen opinnäytetyöni päiväkirjamaiseen muotoon, jossa sekä kolmiulotteisen teoksen konkreettisen edistymisen kuvaus, että sen taustalla olevan käsittely kulkevat samalla aikajanalla. Ilman sensurointeja, miettimättä sitä mitä voin omista aivoituksistani ihmisille jakaa. Tässä opinnäytetyössäni pohdin mitä minun maailmannäkemykseni taustalta löytyy. Ja miksi.

Kuitenkin huomasin välttämättömäksi muokata ensimmäistä kuvitelmaani kirjoittamisesta, rajata joitain alueita ulos tekstistäni. Perimmäinen syyni juuri tämän materiaalin, tuhkan käyttöön, on hyvin henkilökohtainen. Olen purkanut omaa vuosia kestänyttä suruprosessiani. Loppujen lopuksi en ollut kykenevä paljastamaan aivan jokaiselle kaikkea kokemaani.

Joten... - tämä on lopputulos. Edelleen mahdollisimman realistinen ja rehellinen kuvaus siitä kuinka minun teokseni syntyi. Tämä kirjallinen työni ehkä antaa aiheamaailmastaan huolimattaan viitteet siitä, mikä on yleinen tapa jolla teokseni luon, mitkä asiat minulle ovat tärkeitä.

2 MIELIKUVA

2.1 Alku

Kuinka henkilökohtainen lähtökohta paljastui itselleni.

Suurta draamaa tarpeettomilla hetkillä.

Kirjallisen muotoutuminen.

— — —

Tämä on tapani ajatella, ja kuinka koostan työni tämän ajattelu prosessin pohjalta. Täysin hullu. Alttius kokea, puhua, nauttia, ELÄÄ, itkeä, huutaa, raivota, kokea, NÄHDÄ on myös se mikä mahdollistaa taiteen tekemisen. Jos on halukas näkemään materiaalin puhuvan, se puhuu.

Näen maailman elämyksellisesti, haluan koskea, tuntea, maistaa, löytää siten idean ytimen. Veistäjänä tämä ideologia ohjaa työskentelyä. Mielikuva ja rakenne, materiaali, ovat yhtä. Ne teokseni joissa materiaali puhuu, tuottavat minulle ilon. Silloin olen löytänyt jotain jonka voin uskoa olevan totta. Epäilykset työn aitoudesta katoavat, kun teoksen rakenne puhuu yhteistä kieltä idean kanssa.

— — —

Kolme päivää sitten kerroin ystävälleni tajunneeni uuden (vanhan?) yhteyden loppu-työni idean ja materiaalin välillä. Viisi päivää sitten löysin uudelleen pikkusiskoni. Hänen kanssaan keskusteleminen toi minulle uuden yhteyden. Olen jo monen vuoden

ajan pyrkinyt rakentamaan teoksen surustani, jonka pohjalla on toisen pikkusisareni itsemurha, ja oma suhtautumiseni siihen vuosien aikana. Useimmat yritykset ovat olleet yliangstisia, eivätkä erikoisen hyvin rakennettuja. Nyt lopputyöni tuntuu varmalta. Olen löytämässä tien, jolla rakentaa teokseni.

Puhuessani löytämästäni pikkusisarestani tarkoitan pikkusisarpuoltani Annikaa. Olen tavannut Annikan viimeksi yli 10 vuotta sitten. Hänen ulkoinen olemuksensa, lapsen seksuutensa, runojen kirjoittaminen, toivat mieleeni voimakkaasti sisareni Vienan. Kun Annika pyysi minulta Vienan kuolinajan voidakseen kirjoittaa sen lapulle ja polttaa sen, tuntui siltä kuin olisin saanut takaisin oman melodramaattisen pikkusisareni.

Mennessäni sen jälkeen ulos, ajatus iski minuun. Vaikka olen jo vuosien ajan ajatellut materiaalina tuhkaa, käyttänytkin sitä jo useammissa töissäni (kuten tuhkailevat ja tuhkamunat) kokenut sen usein surun ja tuskan, lohduttomuuden, katkeruuden materiaalina, en ole ikinä yhdistänyt sitä pikkusisareni tuhkaukseen, siihen kuinka uurna oli keittiössä pöydällä useamman päivän ajan, hautausmaalla kappelin kellojen soittoon ja vihaani paikalle tunkeneen papin tyhjiä sanoja kohtaan. Nämä työt eivät tietoisesti käsittele suruani, mutta ilmeisesti niin vain on nyt tapahtunut.

Lopputyöni on tietoinen pyrkimys löytää surulleni muoto. Löytää suruni.

— — —

Olen tottumusteni orja. Ajatustauko edellyttää toissijaista toimintaa.

— — —

”Voi luoja, minähän olen Jumala!” kirjoitti sisareni Viena 13-vuotiaana. Löysin muistilappujani taiteen tutkimuksesta, tunteistani olla maailman mahtavin voima silloin kun teen olevaksi jotain.

— — —

Mikään ei mene eteenpäin, ja pelkään kuinka minusta tulee vain symboli kaikelle minkä olen kokenut. Osaanko enää tehdä mitään sen jälkeen kun olen saanut tämän pois?

Minun täytyy kysyä sisareltani voinko julkaista hänen nimensä. En ole kertonut kirjoittavani myös siitä, miltä minusta on tuntunut myös tutustua Annikaan. Hän ei tiedä roolistaan minun elämässäni.

— — —

Työskentelyssäni on ollut tauko, ja se huolestuttaa minua. En voi kirjoittaa mikäli työ ei edisty.

Tänään menen töihin.

Minun täytyy saada ote rakenteesta. Muoto on auki. Kuinka saan siihen yhtä aikaa itseni ja muut? Liikaa kysymyksiä, joihin ei löydy vastauksia ennen kuin olen kyy-närpäitäni myöten tuhkassa muottini sisällä.

— — —

Tuhka ei tule muotista ulos. Massassa on liikaa tuhkkaa, liian vähän sideainetta. Hahmo murenee kappaleiksi, kun yritän irrottaa sen muotista.

Tiedän miten kirjoitan kirjalliseni. Aion pyytää eri ihmisiä jakamaan kanssani kokemuksensa menetyksestä. Siitä saan sideaineen. Ilman keskustelua aivoni jäävät vain jumittamaan paikoilleen, toiminta kaatuu epämiellyttäviin ajatuksiin.

— — —

Laitoin ensimmäisen sähköpostini haastateltavalleni. Pyysin häntä jakamaan kokemuksensa kerrottua ensin omani.

Nyt odotan.

— — —

Sain ensimmäisen vastaukseni. En tosin vielä kokemusta, mutta lupauksen jakaa.

Hänellä ja minulla on paljon yhteistä. Hän oli usean vuoden ajan pikkusisareni paras ystävä. En tiedä joudunko kohta lukemaan Vienasta. Mikä keino pakoyritys tämä sitten olisikaan... Silti, oloni on rohkeampi.

Olen nyppinyt tänään tuhkaa ulos muotista, se on kopioinut muodon. Sain uusia materiaaleja, ja voin nyt aloittaa paremmalla sekoitussuhteella tehdyn massan.

Molemmat asiat ovat liikkeellä yhtä aikaa. Tuntuu tarkoituksenmukaiselle.

— — —

Olemme sopineet surutreffit Vienan ystävän kanssa. Tapa jolla voin puhua saman kokeneiden ihmisten kanssa helpottaa kokoamaan ajatukseni. Yksi ainut toisen esittämä kysymys voi johtaa oivallukseen, jota vaille olisi yksin asioita miettiessään jäänyt.

— — —

Minulla on kahden tunnin kuluttua ensimmäinen tapaaminen. Kahden tunnin ja seitsemän minuutin.

— — —

Löysin uuden kontaktin, vieraan ihmisen joka on valmis jakamaan tarinansa. Pari minuuttia myöhemmin löysin taas uuden haastateltavaksi suostuvan ihmisen.

Valtaosalla meistä kaikista on menetyksiä taustalla. Valtaosa meistä myös pitää hyvin tiukasti huolen siitä, ettei kukaan muu tiedä.

— — —

Ensimmäiset askeleet on otettu. Muuttuu koko ajan helpommaksi kysyä ihmisiltä, avautua heille. Jakaa oma osuuteni sopimuksesta.

On vaikea puhua ihmisille asioista, ainakaan sellaisille ihmisille, joilla ei ole samankaltaisia kokemuksia. Jotkut voivat käyttää päiväkirjaa purkuvälineenä. Mutta onneksi kuvanveistäjänä minulla on paljon asioita, joita voin hakata kappaleiksi tarpeen iskiessä. Joskus tekisi mieli kirkua. Niin moni asia muuttuu omassa maailmankuvassa, ei asioita voi enää ottaa yhtä kevyesti.

Kaikki tämä on tehnyt minusta vakavan.

— — —

Tuhka ei edelleenkään tule muotista ulos.

Uskon että kaikilla menetyksillä on sama pohja.

Mutta se on yhtä aikaa myös mitätöivää, että ajattelee kokevansa asian samoin kuin kaikki muutkin. Ettei surussa olisi mitään sen henkilökohtaisempaa kuin kaikilla muilla. Puhuessani ihmisten kanssa, törmäsin usein vastaukseen ”mutta ei minulla ole suurta tarinaa, se oli vain isäni, äitini, veljeni, sisareni, ystäväni, kasvattajani...”. Niin kuin kaikki nämä tarinat olisivat merkityksettömiä. Ihmiset tuntuvat pyrkivän lytistämään kokemuksensa, tekemään niistä vähäpätöisempiä. Etenkin ystävän kuoleman kohdalla. Vaikuttaa siltä kuin surussa olisi nokkimisjärjestys, perheen täytyy antaa kokea enemmän, voimakkaammin.

Ehkä se on puolustusmekanismi joka useimmille toimii. Voiko surusta ikinä päästä yli? Me koetamme arkipäiväistää sen, olla puhumatta siitä. Julistaa asiat käsitellyiksi vain, jottei meidän tarvitsisi ajatella niitä uudelleen.

Ei ihminen halua hyväksyä, ennen kuin on aivan pakko. Teemme usein kaikkemme sulkeaksemme todellisuuden pois. Yksityisyyden tarve surun kanssa on suuri. Haluamme suojaavan kerroksen, jonka alle piilottaa itseltämme se mitä olemme kokeneet. Ja kerroksen, jonka alle piilottaa itsemme muilta, jottei kokemuksemme näkyisi. Suruvaipan.

— — —

Huomenna tulee täyteen taas yksi kierros. Kuukauden 24. päivät tulevat kai aina olemaan epäilyttäviä.

Siivilöin tuhkaa. Olen saanut mitä kauneinta koivun tuhkaa, tasalaatuista, hienoja-koista, kaunista väriltään. Eikä tässä tuhkassa ole sattumia joukossa, niin kuin niin monessa muussa aikaisemmin. Täydellinen raaka-aine.

— — —

Olen sopinut keskusteluaikoja pitkin päivää keskustelulähteideni kanssa.

Ennen kuin ehdin selittää viimeiselle kontaktille mitä olen pyytämässä, hän kertoi tuttuni, hänen ystävänsä kuolleen. Tänään.

En ymmärrä. Tämä toisten ihmisten tuntemusten kerjääminen saa muutenkin tuntemaan olonsa hyväksikäyttäjäksi, raadonsyöjäksi.

Nyt olen tuoreella haaskalla.

Minulle puhutaan täysin avoimena, kriisin iskemänä. Voinko edes käyttää hänen kokemaansa?

— — —

Luonani kävi ihminen. Olin pyytänyt hänet käymään kertomatta tarkemmin miksi. Sen jälkeen mitä eilen kuulin, oli omituinen kokemus... yrittää keskustella ilman tunneväritynyttä ajatusmallia.

Ehkä tämä voi olla hyvästä. Olin unohtanut miten raakoja ensimmäiset hetket ovat.

En voi vain survoa tuhkaa muottiin, muuten lopputulos rikkoontuu.

— — —

En tiedä mitä pitäisi tehdä.

Sovin keskusteluja kontaktieni kanssa, mutten tiedä mitä kysyisin. Olen kiskonut pienenä silppuna tuhkaa muotista ulos. Levittelin ne eteeni pöydälle ja ihmettelin. Tuhka on kauniina ohuina lastuina, läpikuultavina. Höyheniä.

— — —

Maailmassa on jotain vialla. Minulla olisi pitänyt olla keskustelu tänään erään lähteeni kanssa. Siirsimme sen tulevaisuuteen, koska hänen tuntemansa ihminen on kuollut.

— — —

Kysyin luvat käyttää keskustelua jonka kävin kohteen tietämättä mitä hain. Onneksi minuun suhtauduttiin myönteisesti.

Olen ryhtynyt harkitsemaan vaihtoehtoa, jossa en käytä mitään muiden sanomaa, vain sen minkälaisia reaktioita ja ajatuksia se minussa sai aikaan. Käytän kirjaimellisesti ihmisiä lähdeoteoksina, joita en siteeraa.

— — —

Milloin ihmisellä on oikeus päättää kuolemasta? Omastaan tai muiden. Haluan tehdä tilkkutäkin tuhkasta. Elämän pienet riekaleet kytkettynä yhteen. Ne Muut. Jäännökset.

— — —

2.2 Välivaihe

Kuinka työ ohitti henkilökohtaisen.

Liiallista ajattelua, ahdistuksen muuntumista iloksi.

Onnistumisia, ja kuvitelmia onnistumisen mahdollisuudesta.

— — —

Ensimmäiset kritiikit ovat ohi. Ei minkäänlaisia muistikuvia - se hämmennys, jota kokea silloin kuin koetat parhaasi mukaan välttää sanomasta jotain, mikä on kaiken takana. Ja mikä yhtä aikaa huutaa sitä, että voisit sanoa jotain ääneen. Että ihmiset tietäisivät miksi olet mitä olet. Miksi teet mitä teet.

Miksi siellä pitää olla joku.

Miksi tuhkan pitää elää.

Miksi se täytyy pitää elossa.

Miksi kaiken abstraktin hahmottelun seassa pitää olla jotain mikä antaa minulle syyn käyttää tuhkaa, mikä muovaa minulle jonnekin ajatuksen siitä minkä kuuluu edelleen olla läsnä.

Miksi tämä teos ei voi olla vain taideobjekti.

Unohtamisen pelko on suuri. Missä vaiheessa ihminen ryhtyy kadottamaan kaiken sen minkä on pitänyt olla olemassa? Milloin ryhtyvät kasvonpiirteet katoamaan? Milloin voit enää vain kuvitella sen mitä olen joskus nähnyt, muistanut, koskenut?

Huomaan pakkomielteisesti rakentavani hahmoa, koska pelkkä tyhjä kangas on liikaa.

— — —

Tämä prosessi on liikaa. Kaivan eteeni kaiken minkä olen haudannut vuosien ajaksi. Kaikki kuvitelmani. En uskalla mennä työpisteelleni.

Kaivamalla omia ja muiden muistoja, olen päätyvässä suohon, jota en halua edes ajatella. En voi enää unohtaa.

— — —

Tein nukkuvan hahmon. Olemattoman. Mallini sai taas paniikkikohtauksen muotin sisällä.

— — —

Olen kaksi päivää kiskonut viimeisiä tuhkasäleitä ulos muotista. Minun täytyi ensin rakentaa yksi hahmo, hajottaa se, ennen kuin voin siirtyä seuraavaan vaiheeseen.

Tuhka on kovaa. Sormeni ovat verillä, rystyseni näyttävät siltä kuin olisin ollut tappelussa. Valkoisessa lakanassa, jota olen käyttänyt peittämään epäonnistuneen kokeiluni, on nyt myös tuhkan lisäksi punaista.

Aion tehdä mielen maisemia. Tuhkahahmot, valuvina, veden vieminä.

Lumisadepallot, tyhjät, mitään ei ole. Vaikka kuinka ravistaisit mitään muuta ei tapahdu kuin tuhkan pyörimistä lasisen kuplan sisällä. Ei ole pintaa mihin tarttua.

— — —

Se ei vieläkään onnistunut. Mutta ryhdyin ajattelemaan... Ehkä kyse ei olekaan väärästä sideaineesta, vaan tuhka itsessään pakottaa minut toimimaan tietyillä tavoilla. Olen toiminut väärin. Olen pakkomielteisesti yrittänyt keksiä mikä aine sitoo tuhkan, vaikka tuhka tekee työn liki kokonaan itse. Se kuivattaa ja jähmettää kaiken mille sitä joutuu.

Palaan ensimmäiseen materiaalivalintaani, se oli oikea. Tiedän, että se toimii. Kunhan vain keksin miten.

— — —

Olen ihastellut uusinta hahmoani. Nyt kun näen sen, epäily siitä, että ensimmäinen hahmoni on ollut vain kokeilu, muuttuu varmaksi.

— — —

Eräs lähteeni etsi käsiinsä vanhoja päiväkirjojaan, löytääkseen taltiointinsa siitä miltä silloin on tuntunut. Hän ei ollut muistanut kuinka masentunut on ollut. Enkä minäkään muista. Ehkä aivomme suojelevat meitä sammuttamalla meiltä jotkut muistot, liian kipeät hetket. Mutta johtaako tämä itsesuojaus siihen, ettemme pääsekään asioista niin helposti yli? Olisivatko asiat voineet olla yksinkertaisempia? Mutta-ehkä-jos... Aikaa ei voi kääntää takaisin. Se mikä on mennyt, on mennyt. Asiat ovat peruuttamattomia. On vielä mahdollista hyvittää, pyytää anteeksi, yrittää korjata vahingot, rakentaa raunioiden päälle. Mutta asioita, jotka ovat tapahtuneet ei voi muuttaa toisiksi. Niiden kanssa voi yrittää oppia elämään.

Kuoleman kanssa lisäongelmana on tietenkin myös se, ettei mitään enää ole. Se mikä oli, meni jo. Riippuen ihmisen omista kuvitelmista voi saada jonkinlaista lohtua siitä mitä kuvittelee tapahtuvan elämän loppumisen jälkeen.

Minä uskon, että silloin kuolee, kaikilla mahdollisilla tavoilla.

— — —

Hymyilen itsekseni jo toista päivää. Tuhkasta lumen tekeminen onnistui. Hakkasin palat pieniksi muruiksi, huuhtelin varovasti monin kerroin taitellun harson päällä, ja murskasin vielä lisää.

Kokeilin lasipurkkeihin aineksia, tuhkapyyrre lähti liikkeelle vedessä. Tätä iloa. En voi käydä työpisteelläni ilman, että hymyilen kuin mielipuoli ja ravistelen tuhkalumipalloa.

Olen tarkkaillut hiutaleiden liikekaaria.

— — —

Lasipalloni saapuvat minulle ensi viikolla. Olen valikoinut jo kolme erilaista tuhkaa.

Hartsiiin sekoitettu tuhka. Kovaa. Ei liukene veteen. Kuin pieniä mustan jään palasia. Tulee pyörimään pienen pallon sisälle. Suuremmista kiteistä muodostuva pyörre, jostain syystä ajattelen terälehtiä niitä katsoessani. Pieniä kiteitä, kuin lunta tai pölyä laskeutumassa.

Ensimmäisen sideaineeni tuhka. Lastuja. Muutama ripaus puhdasta, siivilöityä koivuntuhkaa. Ravistaessa tuhkasälöt asettuvat uudelleen, ja pallon sisäpuoli näyttää täyttyvän savulla hienojakoisen tuhkan noustessa.

Hiili. Epäroin sen kohdalla. Mutta se on kaiken perusta, ja lopputulos.

— — —

En ole kirjoittanut pitkään aikaan. En ole ehtinyt. Olen tehnyt pakkomielteisesti töitä, kuluttanut enemmän energiaa kuin minun olisi ehkä pitänyt.

Kaikki työvaiheet kestivät niin pitkään. Muottia tehdessäni en voinut tehdä muuta kuin ajatella, miettiä askeleita eteenpäin. Mitä kaikkea minulla täytyy olla. Kuinka tuon parhaiten esiin sen mitä olen tehnyt?

Hahmo on kuivumassa muotissaan. Nyt en voi tehdä muuta kuin odottaa.

— — —

Olen rakentanut telineen riekaleilleni. Nahkat roikkumassa, säleet kulhossa.
Pergamentit päällekkäin pinossa. Yksi suljettu käärö.

— — —

Joku oli jättänyt sähköjohdot työni päälle sen ollessa kuivumassa. Pinnassa näkyy jäljet ja repeämä.

Sain täydellisen raivokohtauksen. Murhanhimoa täynnä juoksin ympäri koulua etsimässä syyllistä. Itkin ja huusin.

— — —

Jouduin silppuamaan kipsihahmoni. Kummallinen tunne hirveässä kiireessä repiä puukon ja saksien kanssa kappaleiksi jotain, johon on käyttänyt niin paljon aikaa. Silppuaminenhan on nautinnollista, uppouduin täysin maailmaan missä vain kuorin hahmoa kerros kerrokselta, aina esiin tulevasta kankaanriekaleesta nykien, kunnes se kutistui pienemmäksi joka puolelta.

Se oli surullinen näky. Kuin kuorisi ihmiseltä päällimmäiset kerrokset ulos

— — —

2.3 Loppu

Kuinka kuvittelin kaiken jo olleen valmista.

Ja kuinka väärässä olinkaan.

Kuinka yritin etsiä jonkun keinon jolla saada tila, joka taisteli töitäni vastaan

toimimaan niiden kanssa.

Kuinka minulla oli viimeinkin liikaa aikaa ajatella. Ja pelätä miten intiimin teoksen olen tehnyt.

— — —

Se onnistui. Lukuun ottamatta joitain pienehköjä repeämiä, hahmo on kokonainen. Ja elossa.

Väliseminaari on ohi. Minulla ei ole taaskaan muistikuvia siitä mitä siellä on puhuttu.

— — —

Lasipalloni ovat saapuneet, olen täyttänyt niitä tänään. Ne ovat itsessään jo niin kauniita. Olen laittanut viiteen palloon sisälle tuhkan, ja laittanut väliaikaiset tulpat. Kuinka täydellinen ajoitus niiden saapumisella olikaan, juuri kun tarvitsen käsilleni työtä, jotta voin miettiä yhtä aikaa kuinka viimeistelen kaikki tuottamani eri osat.

Teoskokonaisuuteni muotoutuu.

Aluksi kuvittelin olevani etsimässä, tekemässä muotoa, hahmon joka on teokseni. Nyt... Minun lopputyöni on kaikki mitä olen tehnyt, kuorittuja kerroksia tarkkailtavana. Jokaiset löytämäni ulottuvuudet yhdistettyinä. Tutkimusmateriaalini.

— — —

Tein käsin keraamiset jalustat lasipalloilleni. Valitsin saven, joka on itsessään kaunista, kuin hiekkaa puristettuna kiinteäksi.

Minua viehättää ajatus siitä kuinka lasi ja keramiikka muovautuvat kiinteiksi kappaleiksi liki samoissa korkeissa lämpötiloissa. Ne ovat sukulaismateriaaleja, maapohjaisia, samankaltaisia aineita jotka ihminen muuttaa kosketuksellaan.

Korkeiden lämpötilojen sisälle säilöttynä vettä ja tuhkaa.

— — —

Olen täyttänyt kaikki lasipalloni. Samoin kuin kaikki muukin, eri rakenteiden etsiminen pienien maailmojeni sisälle vei mukanaan.

Erään pallon sisällä ei ole mitään irtonaista, leijuvaa. Vain solmu.

— — —

Minä... En ole aina ollut tällainen. Kaikki minkä koemme vaikuttaa meihin, muuttaa näkökulmaamme maailmasta. Pienemmistä suurempiin asioihin. Joskus jopa yksi sana riittää.

Jokainen ihmiskontakti joka minulla on ollut, on muuttanut minusta jonkin osan. Jokainen ihminen on avannut uuden oven.

Jokaisen ihmisen poistuminen, enemmän tai vähemmän pysyvästi, sulkee jonkin oven. Pysyvästi.

Menettäessäni sisareni menetin ihmisen, jonka kanssa jaoin huoneen vuosien ajan, jonka kanssa ystävämmme olivat yhteisiä, jopa joskus poikaystävätkin. Jonkun, joka jakoi kanssani joka ikisen perimänsä osan. Jonkun, joka turvasi minuun aina,

silloinkin kuin en olisi sitä kyennyt tekemään, silloinkin kun välillämme oli niin paljon kaunaa kun vain sisarusten välillä voi olla. Jonkun, joka sai minut kaiken oman hukkumiseni keskellä kokoamaan itseni, olemaan turva. Olemaan se, joka pelasti erilaisista tilanteista. Olemaan isosisko.

Sisareni oli narkomaani. Oli vuosien ajan ennen itsemurhaansa. En pystynyt auttamaan muuten kuin hetkellisesti.

Mutta en tiedä mitä minulle olisi voinut tapahtua, ilman sitä mitä katsoin vuosien ajan. Olisinko se voinut olla minä?

Olen vuosien ajan nähnyt samaa unta. Kävelen vanhan koulumme käytävillä, katselen opiskelijoiden taidenäyttelyä. Yksi kuva pysäyttää minut. Siinä on luokkahuone täynnä ihmisiä, painaneena katseensa alas koepapereihinsa. Yksi katsoo ylös, ulos kuvasta. Aina kun näen tämän, mieleeni nousee lause, ”Tämä ei ole minun elämäni”.

Ja herään. Paniikissa. Peloissani.

Minä olin se vähemmän näkyvä. Hiljainen. Ei niin luova. Tunnollinen oppilas, ja sitä ainakin olen yhä.

Onko tämä mitä teen, mitä tekisin itselleni missä tahansa muissa olosuhteissa? Vai olenko vain ottanut jonkun muun elämän elääkseni?

— — —

Olen yrittänyt rakentaa jalustaa. Vaikka en edes tiedä haluanko työlleni sitä. Varaudun vaihtoehtoon, jossa minulla se on. Tässä vaiheessa riskien ottaminen pelottaa minua enemmän kuin uskallan ajatellakaan.

Odotan yhä tilaamiani työpöytiä.

— — —

En tiedä kuinka saisin näyttelytilan toimimaan yhdessä kanssani, teoksieni kanssa.

Ryhtyessäni tähän en todellakaan ajatellut asioita loppuun saakka. En laskenut budjettia. En suunnitellut ripustusta. Tein kaiken niin väärin kuin vain voidaan opettaa järkevän kuvataiteilijuuden tunneilla. Jahtasin omaa valastani näkemättä minne se minut vei.

Ja nyt... En tiedä miten saan kaiken toimimaan. Etenkään tässä yhteisnäyttelyssä. Kuvitelmani hiljaisuudesta työni lähellä on mahdottomuus, jaan tilan 20 muun ihmisen kanssa.

Voinko vain rakentaa oman tilan? Suljetun alueen muiden ihmisten töiden keskelle?

— — —

Minun on vain mentävä työni kanssa. Huolimatta epäilyksistäni, tietoisuudestani siitä ettei tila tule olemaan oikea. Halustani poistaa esittävä hahmo sarjasta kokonaan.

Vien työni muualle myöhemmin, toiseen näyttelyyn, omaan näyttelyyni. Nyt en voi tehdä asialle mitään. En voi muuttaa työtäni, työskentelytapaa vain siksi, että se sopisi paremmin yhteen muiden ihmisten teoksien kanssa.

Samoin kun en voi muuttaa persoonaani jotta se sopisi paremmin yhteen muiden ihmisten kanssa. Olen mitä olen. Teokseni ovat mitä ovat.

Joskus se toimii.

3 RAKENNE

Kuinka näen teokseni nyt, näyttelytilassa, irrottautuneena henkilökohtaisesta prosessista.

Kuinka henkilökohtainen muuntuu yleiselle tasolle.

3.1 Välimuoto, Työ ja Maailmoja

Aloitin pyrkimyksellä luoda uudelleen, nostaa tuhkasta ylös muoto. Halusin rekonstruoida menettämäni, rakentaa mielikuvan, muiston, tuhkasta. Jotain, joka oli jo häviämässä, jotain, josta olen yrittänyt kynsin ja hampain pitää kiinni. *Välimuoto* on minun lähtöpisteeni, henkilökohtainen tasoni.

Työ vei minut mukanaan. Olen koko viimeisen vuoden ollut uppoutuneena tuhkaan, sen rakenteeseen ja väriin. Teokseni koostuvat puhtaasta koivun tuhkasta. Olen siivilöinyt ja jaotellut sitä eri puhtausasteiden mukaan, kokeillut erilaisia sideaineita joilla saisin aikaan haluamani ohuen, nahkaa, pergamenttia, kangasta mukailevan lopputuloksen. Olen kehittänyt oman tekniikkani palauttaa tuhkalta muoto.

Tuhkalla on oma maailmansa, oma kielensä. Kaikki hienon hienot erot, värisävyt harmaassa, merkityksien kirjo joita ihmismieli liittää käyttämäni materiaaliin. *Maailmoja* on pyrkimykseni tarjota muillekin ihmisille sama mahdollisuus siihen mitä olen tehnyt. Liikuttaa suljetuissa maailmoissa rakenteita, luoda hetkellisiä muotoja ja maisemia. Antaa tilaisuus nähdä sama hauras kauneus, minkä minä olen löytänyt.

LÄHTEET

Katkelmia päiväkirjasta ajalta 23.10.2011 - 15.04.2012

Keskustelut anonymien ihmislähdeostien kanssa aikavälillä 2011 - 2012

LIITE 1
Yleisku-
va

LIITE 2
Väli-
muoto

LIITE 3
Väli-
muoto

LIITE 4
Väli-
muoto

LIITE 5
Työ

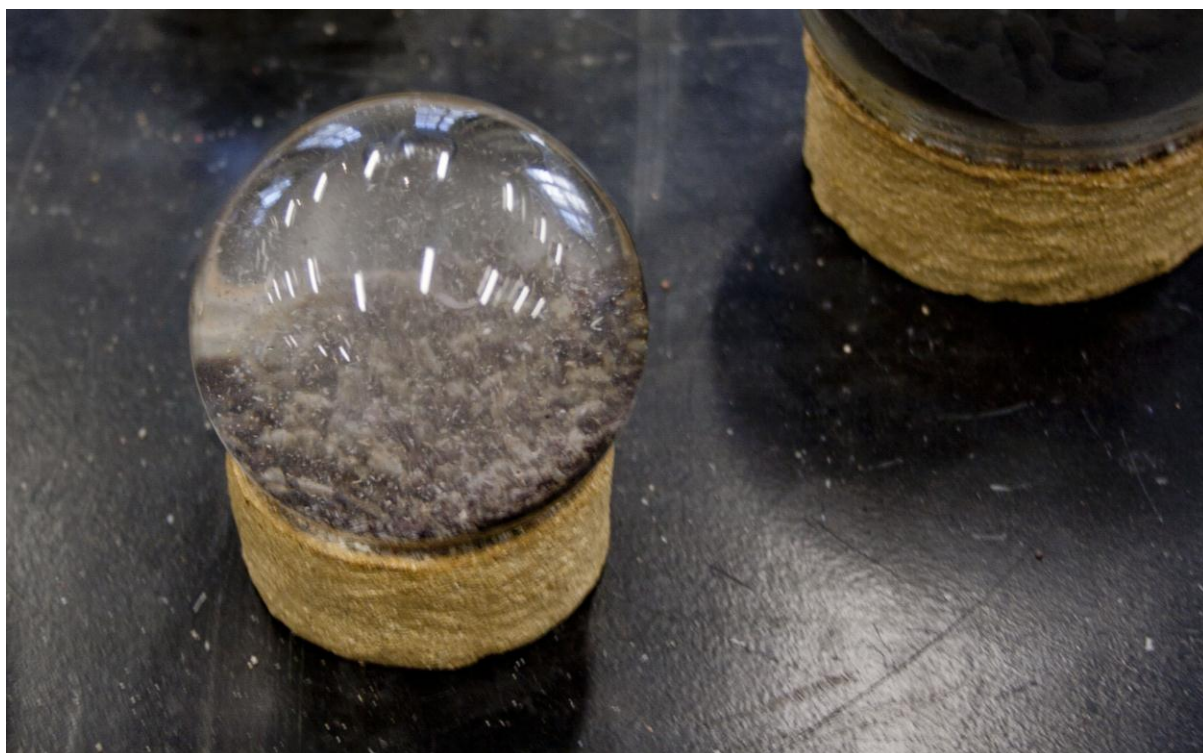
LIITE 6
Työ

LIITE 7
Työ

LIITE 8
Maail-
moja

LIITE 9
Maail-
moja

LIITE10
Maail-
moja

Välimuoto

Tuhka 2012

Työ

Tuhka, puu, metalli 2012

Maailmoja

Tuhka, vesi, lasi, keramiikka, hartsit 2012